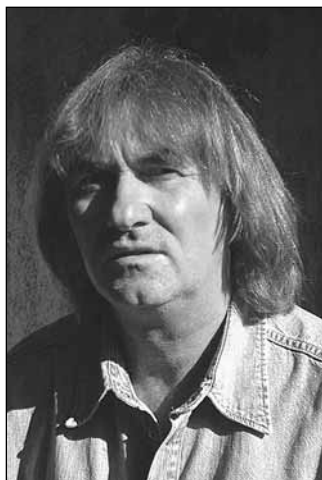

Faludi Ádám

A rockdíler

(Részlet a regényből)

Faludi Ádám (1951, Tatabánya): író. Számos munkahelyen, legtovább tanárként dolgozott, jelenleg szabadfoglalkozású. Köteteiben verset és prózát publikál, de az íráson kívül más kifejezési formákat is használ. Első kötete 1988-ban jelent meg, legutóbbi 2004-ben *Országúti firkáló* címmel. Ezt követően írta *A rockdíler* című regényét, amelynek digitalizált változatát – megelőzve a nyomtatott megjelenést – jelenleg folytatásokban közli a www.faludiadam.hu oldalon.

A regény (*A rockdíler*) kerettörténete 2002-ben játszódik egy kisvárosban Magyarországon, ahová korábbi életéből – saját értelmezése szerint – *emigrál* az események elbeszélője, szereplője, anyaga, kalandora, összeomlás és feltámadás bajnoka, históriása és hisztise, mert elfogytak belső tartalékai. A kisváros, a hajdani középiskolai évek színhelye azonban a véletlenek meg pár itt maradt osztálytárs, valamint a szomszédban lakó, legyűrhetetlen kedélyű kovácsmester miatt nem váltja be a hozzá fűzött reményeket. Se csönd, se béke, se nyugalom, se emigráció. Egy születésnap összejövetel, amelyet 1965 augusztusának díszletei között tartanak, az egyetlen megmaradt barát hirtelen halála, a Lány távozása valójában keretként fogják körül azt a képtelen száguldozást az időben, amelyet a (valamikor) rockdíler a monitor előtt ülve átél. A minden dalban ott van a kor déenesese megállapítás alapot ad arra, hogy akár egy slágerlistát is regényként olvassunk. Mert benne ott a Karantén, a Mozgalom Sok Régi Morcosa, a Csermanek Rend, Gagyi Úr és Gagyiné Asszonyosság, a Népi Demokratikus Idiotizmus, a Magyar Mosószippan Operett és az egész Leendő Halottak Klubja. A dalok déeneséből kimutatható, hogyan éltünk az elmúlt ötven évben a világban, közelebbről a Kádármedencében, és ez a lényeg. A keret amúgy is csak másodlagos, ha a képet nézi az ember.

Párbizottság

Lehet, hogy megkívántam a szervezettséget. Nagyon régen történt.

Nagyon régen történt. Nagyon régen történt. Nagyon régen történt. Nagyon régen történt. Nagyon régen történt. Nagyon régen történt. Nagyon régen történt. Nagyon régen történt.

Nagyon régen történt, még nem töltöttem el két évtizedet sem a Föld nevezetű bolygón. Baromfinépek kapirgáltak az udvaron, délelőttönként a postás bekerekezett az emberek portájára egy pohárka borra küldeménnyel-küldemény nélkül, de minden esetben a legfrissebb hírekkel. Senki nem biztatott, hogy tegyem már sínre az életemet, mert mindjárt jön a vonat. Fekete sínautó vagy piros hajtány gördült a délelőtt sínjein olykor vonat helyett. Azt hiszem, aznap éppen szerettem volna tartozni valahová, ahogyan a Közhelyszótárban íratik. Lehet, hogy velem éppen akkor fordult egyet Idő Néne Kereke. Felnőttkorába ért a nyár, ácsorgott egy keveset a delelőjén, baj nem bántott, hát úgy döntöttem, hogy hippi leszek. Ameddig a körülmények engedik külsőleg is.

Egy békés, célja után bóklászó délutánon a toalettasztalka előtt gondolatmentesen megálltam abban az öreg szobában, ahol nyugodtan lakhattam volna albérlet helyett, ha egy csöppet jobban gondolkodom, aztán felemeltem a Tolnai Világlapja harminchét évvel korábbi számát.

Kötegben álltak ott a Tolnai Világlapja-példányok, isten tudja, miért nem kellett az oroszoknak, amikor gyakorlatilag minden más kellett nekik, ami a lakásban mozdítható vagy mozdíthatatlan volt. A Tolnai Világlapja nem kellett nekik. Ilyenek voltak az oroszok, amikor a Vörös Október Hullagvár gyepűin kívül vezényelte őket a szerencsétlenség.

Az egyik cikk felkeltette a figyelmemet, s felragyogott a délután fénye; ez az!

Lilian Gish arcképe hasonlóképpen felkeltette az érdeklődésemet, gyönyörűnek tartottam a hollywoodi szépséget, arra gondoltam, hogy milyen vén lehet ma már, és milyen szerencsétlenség egy szépségnek megvénülni. Megvénülni egyáltalán. Akkor már inkább ne legyen sok vesztenivalója kezdetben sem az embernek. A Csillagvizsgáló rovat filmcsillag-sorozatának tündöklő gyémántja Lilian Gish! Ott az ötvenhatodik oldal hatos számú startkövén!

A cikk, amelyik felkeltette az érdeklődésemet, egy korabeli szekta mindennapjait tárta fel s nyújtotta át illusztrációk kíséretében a nyájas olvasónak okulásul a Tolnai Világlapja 1931. június 24-i számában. Szent Fetrengők Gyülekezete. Rároha Testvér és Siroki Testvér csodát tesz Újpesten.

Ott helyben megalakítottam az új Szent Fetrengők Gyülekezetét. Mondanom sem kell, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy a világszerte divatos pártok mintájára majdan a rockdílerék gyűjtőhelyévé tegyem.

Azonnal beléptem az új Szent Fetrengők Gyülekezetébe.

Én lettem az egyes számú tag.

Készítettem egy tagsági igazolványt, amelynek előlapján stilizált, színes fénysugarakat kibocsátó szem képviselte a Jelet, amelyet manapság logónak neveznek. Alatta a tag neve, természetesen mozgalmi név, megnevezendő

a majdani üldöztetést. Mozgalmi névnek, mint egyes számú tag, a következők választottam: Svarc-Kolumbusz-Hannibál-Dárius-Smitt-Xerxes-StOdol-Barabajagal-Permerozpozipan-Pozmerozpozipul alias Knapp Lola. Mozgalmi névnek elment, az esetleges illegalitás ilyen névvel – gyerekjáték. A görögös kinézetű betétrészt – Permerozpozipan Pozmerozpozipul – az akkor szintén divatos Új Írás nevezetű irodalmi lap egyik nem sokkal korábban olvasott prózájából emeltem ki. Az íróra nem emlékezem, nyilván nem is azért írt, hogy rá emlékezzem, a név azonban levett a lábamról, nem tudtam ennek a névnek ellenállni. A Barabajagal egy rockdíler-azonosító, a kevésbé járatosak kedvéért: egy Donovan-dal címéből való. Hogy ki Donovan? Minden emberi elme, teremítő akarat és tévelygés következtében létrejött képződményhez magyarázatot kellene fűzni, ha ehhez is. Sokkal célravezetőbb, ha ismered az összeset, de akkor óvatosan ám! Nehogy úgy járj, mint Dr. K. H. G.

Hogy ki az a Dr. K. H. G.?

Ha a nyomravezetőnek nem is jár jutalom, feldobom a tettest: Örkény István egypercesei között bujkál Dr. K. H. G. Megtalálása megéri a fáradságot. A Barabajagallal a helyzet ugyanez. Dr. K. H. G. és Tolnai egyaránt létező személyek voltak, és nem önszántukból vagy a természet rendje okán lettek nem létezővé. Dr. K. H. G. sorsa az Örkény-összesben, Tolnai (Strausz) Simoné pedig egy sérvkötőbe rejtett gyémántban. A végkifejlet ugyanaz, de a hangját már nem hallod.

Azon a nyári délutánon, amikor hippi lettem, ezekről a dolgokról nem voltak ismereteim. Sejtéseim sem, a sárgarigó hangját hallgattam, és mindent tudtam a világról.

Miután beléptem a Szent Fetrengők Gyülekezetébe, első teendőm a működési szabályzat minimalista alapokon nyugvó megfogalmazása, majd a tisztségek létrehozása volt. A nagy elődök példáját követve számtalan tisztséget, posztot hoztam létre, s természetesen mindegyiket azonnal be is töltöttem, jól látván, hogy megszerezni egy pozíciót jóval egyszerűbb akkor, amikor még nincsenek a láthatáron ellenlábások. Aztán majd utóbb lemondani a valamit valamiért elv szellemében, nem vezethet véletlenül sem a kisemmizéshez.

Én lettem az Elnök, Alelnök, Titkár, Pénztáros stb., és a Tag is én lettem. Egyedül a Párbizottság tiszte állt ingatag lábakon. Ehhez feltétlenül két emberre lett volna szükség, de a skizofrénia akkor még igencsak szunnyadozott bennem. Gondoljunk bele! Harmincöt évvel voltam fiatalabb, mint most! És nem volt párom, mint ahogyan most sincs. Nem volt párom széles e világon, nem találtam hozzám fogható fickót az egész földkerekségen.

Szerztem egy foszlott bélű bukszát, rárajzoltam a Jelet (logót), tettem bele egy régi egypengőst, madzagra kötöttem, és húztam magam után kifelé a lákásból az országút irányába. Igyekeztem a civilizáció közelébe férközni.

Kongresszust akartam tartani. Az Elsőt.

Tagadhatatlan, hogy a környék egyetlen hippije tartott a Kongresszus irányába. Rockdíler fejfedőt viselt, foncsorozott napszemüveget, színes anyagból varrt inget, feltűrt szárú farmert, és bekecset. Nyári napnak alkonyulatánál is volt vagy huszonöt fok. A feltűrt nadrágszárak egyikében rozsdás patkót, a másikban tükröt tartott, nadrágzsebében szájharmonikát, és ment, ment az országúton a Kongresszus irányába, húzva maga után a foszlott bélű bukszát madzagon. Annyira spirituális, akár egy jelenés, az autók nyugodtan át-

hajthatnak rajta, nem tudnak kárt tenni benne. Az is igaz, hogy óránként talán három halad ugyanabba az irányba, mint ő. Az autósok azonban nem Szent Fetrengők, és nem is lesznek azok soha.

Egyszer éltek

Mit is hozzon akkor a jövő? Megkérdeztem a sámánt.

– Küldj taknyot minden hivatalba!

Ezt a lehetőséget ismertem azokból az időkből, amikor már voltál, de még nem éltél.

Azt hiszem, a Fugs szervezett egy ilyen kampányt, mert berágtak egy igazságtalan intézkedés miatt. Már nem tudom, milyen intézkedés bökte a csőrüket, mindegy, minden intézkedés igazságtalan, amelyiket akaratoddal ellenkezve rendelnek el a megkérdezésed nélkül. Éppezért, amióta az eszemet tudom, igazságtalanságban élek, amelynek területe jelenleg kilencvenháromezer négyzetkilométer egy égbekiáltó igazságtalanság miatt.

A Fugsnak, azt hiszem, az Edison Társaság került a célkeresztjébe, akkoriban még tellett az intellektuális válaszokra, az elmebeteg csak hosszas utánjárás után juthattak beutazási vízumhoz az épebbek országaiba. Levélbombák, anthrax, távirányított robbantás, öngyilkos merénylő helyett például taknyot kaphattak büntetésből a célszemélyek. Sorra bontották a borítékokat, a levélpapíron szétkent takony, aláírás: Ezt a Fugs küldi neked az Igazságtalanság miatt! Kis orvosságos fiolákat is küldtek a Fugs példáját követő önkéntesek, amelyeknek címkéjén ezt lehetett olvasni: Folyékony takony! Együtt a Fugsért!

Egy rockdílerhez méltó megoldás.

Irgyeltem is.

A Fugs New York-i időtöltőkből állt, akik hatvanötötől készítettek lemezeket, amelyeken úgynevezett kortárs költészeti balladák szerepeltek. Olyanok, mint például a Marijuana, Nothing, Kill for Peace, Wide River, Couldn't Get High, avagy a Ramses II, is Dead, My Love. Nekem nagyjából ezek voltak raktáron.

Főhadiszállásuk egy hajdani hentesüzletben volt, amelyiket a Fugs alapítója könyvesboltta alakított Peace Eye néven. Ablakán ott virított héberül a korábbi ajánló: Kizárólag kóser! Alatta pedig a következő:

Ed Sanders – könyvmoly, fűkadét, „fug” költő, kiadó, tökvakaró, elmebeteg zeneszerző és pinavadász.

Aki ennek képes ellenállni, komoly bajban lehet. Ráadásul az Ed Sanders szerkesztette Fuck You Press példányai is ott sorakoztak a polcokon, hát engem bizonyosan mágnesként vonzott volna ez a hentesüzlet.

Bármelyik fegyveres konfliktust, utcai incidenst, piti erőszakot bármikor szívesen becseréltem volna a Fugs egyetlen kortárs költészeti balladájára. Beleértve a világháborúkat és az inkvizíciót is, miután a Fugs soha nem követelt emberéletemet. Legfeljebb az ökörködéshez való jogot és a szabadsághoz való

korlátlan hozzáférést. Nekik sietős volt, egyszer éltek, és nem hittek egyik világban sem. A túlvilágban annyira nem, hogy nem is törekedtek a megjavítására. A lehető legteljesebb mértékben egyet tudtam érteni velük.

„A sánci pók a fülén át teljes egészében kiszívja”

Beültem a Bermuda Háromszögbe. Két korsó sör gondolkodási időt kértem magamnak. A Szélkakasban nem is tudom, hogy hányat. Gyorsan gondolkoztam, és hamarosan megosztottam a gondolataimat boldog-boldogtalannal. Repült az idő. Az unicumok meg az állott levegő arra készült, hogy letaglózzon. Kiszlalomoztam a klotyóra.

– Minek neked slicc? Döglött madárnak nem kell kalitka.

Egy bús magyar tréfálkozott egy másik bús magyarral.

A piszoárban pedig pingponglabda pörgött, ha jól súrolta a célzó folyadék. Milyen szép csempét szeretnék látni! Itt nincs milyen szép csempe. Csak ez a fehér, aminek egykoron kettő forint volt darabja. Ezt még akkor vették. Akkor. Angkor-Wat, Angkorban. És egyszer felkel a Nap, hogy piramist csináljon a kertekből. Olyan Andok vagyok, Andok, Andok. Az a fény, amelyik kibukkan a hegy mögül, feloldoz. Megszünteti a gravitációt, boldoggá avat. Mint a pápai vonat valamikor. Minden valamikor. Mi lehet a baj? A pingponglabda pörgése szabálytalan? – Minek neked slicc?

Na, ezek már abba is hagyták, mennek kifelé. Hogyan lehetné eufemisztikusabban mondani, hogy ezek? Talán sehogyan. Talánul. Tisztelt Talán úr! Gyerme kem hidrogént vacsorázott, miáltal megvetemedett a talpbetétje, s nem volt képes navigálni a lábán. Most sem képes, kérem öt perccel az óra vége előtt elengedni, mert különben megmérgezzük a kacsáit. Köszönettel Acsaládék.

Most merre mennyi innen ki? Tegyük egy próbát. És lám, a próba megtörténik, micsoda próba! Alig látni a végkifejletét. Balra van, testvér, balra van, s tessék mindjárt keményen neki a füstnek. A homlok egyenest neki a füstnek. Ezek meg csak mennek, tudnak menni, én meg mérgeződöm közben körbe-körbe. Mondjuk egy totty a székre. Rekedés reá, mert szabadságát nem vívta ki. Taki. Emlékezem rád, Taki. Te voltál a faműhelyben a helytartó és megroszogtattad a fiúk mogyoróit. Viccből, semmi pedofil szeptember, semmi meleg szendvics. Viszont lehetett nálad Jolana gitárutánzatokat fabrikálni. Egy rozszogtatásért, amit nem vállaltam. Miért nincs ablakból az összes mennyezet? Szeretnék kilátni innen. Szeretnék, szeretnék. A Jolana olyan csehszlovák volt, mint a kádárkolbász. Viszont közel sem annyira reguláris. A Népi Demokratikus Idiotizmusban kádárkolbászból volt a kerítés. Csermanek figyelmeztetően felemelt gumibot-mutatóujja. Helyedre! Ül és Okos!

Minden külön értesítés helyett

A Minden Külön Értesítés Helyett egy olyan álom, amelyikben a Vén Kaszás hoz össze a Vak Véletlen egy aratás előtti gabonatabla mellett. A Minden Külön Értesítés Helyett a Vén Kaszás csiricsaré pólóján virító szöveg. Lehet,

hogy képregényes póló, annyira ronda, a felirat mindenesetre kiválóan olvasható rajta.

– Összecsínáltad magad, igaz-e? Én vagyok a Halál! Ha-ha! És hihhi!

Úgy vihog, hogy szabályos körökben megolvad a gabona. A felső fogsora meg kiakad, de röptében elkapja, Hoppá!, rikkant, és visszacsattintja a helyére.

– Te a Droll néni vagy az Ezüst tó kincséből, nem a Halál. A képzeletem vagy, elfújlak a semmibe, még mielőtt felébrednék!

– Igaz. És mégis rozoga Föld. (Ezt viccnek szánja, hátha megszánom.)

– Összeállítottam egy Halállistát, megírnád nekem holnapig cédére? A sorrendet rád bízom.

Ilyenkor aztán elfújom az ocsmány pólójával együtt, süvítve száll a búzamező felett, és rikácsol még akkor is, amikor megérkezik a semmibe.

Liza rázogot. (Lizaform.) – Fordulj az oldaladra!

Reggel meg elmeséli, hogy soha nem hall káromkodni, de álmomban olyan válogatott trágárságokat ordítózom néha, hogy kitöri a frász. Amikor a Halállal álmodom, rendszerint elmegy a kedvem az élettől, ez okozhatja.

Hello, lélekbúvárok, hello, páratlan ujjú pszichopátások! Hello, merülő forraló!

Kezében tartja lapunkat, Kedves Olvasó – hadd higgyük, hogy „nyert ügyünk van” így, mert törekvéseinket megítélheti, s határozhat arra, hogy adójának egy százalékát alapítványunknak ajánlja föl.

Ezt megteheti, ha kedvezményezettként

a **Cédrus Művészeti Alapítványt**

nevezi meg, adószámunk pedig:

18110661-1-41.

Köszönjük.

Karaffa Gyula

Csunnyamesék

Krasznai Gyulaként született 1964-ben Nyíregyházán, Pócspetriben nevelkedett. Az iskolák után autószerelőként kezdte pályafutását, s mivel ragaszkodó természet, tíz évig dolgozott a szakmámban. Aztán tizenhárom és fél évig börtönben volt. No, nem mint elitelt (bár akár egy ítélettel is felér a benti munka), hanem mint hivatásos BV tiszthelyettes. Közben és párhuzamosan volt könyvárus, másfél évig sorkatoná, doboz-, tok- és papucs-készítő kisiparos, kérdésbiztos és itthoni ezermester. Nem mellékesen van négy gyermeke, kik lassacskán kirepülnek a fészekből. 1987 óta jelennek meg versei, írásai, 2004-óta Karaffa Gyula néven. Meseírással három éve foglalkozik.

Második meséskönyvemet veheti kézbe az olvasó. Az *Épphogycsak beszólok...* című, alig használt vagy már-már elfeledett magyar szólások eredetmagyarázataiként írott meséim után most „csunnyamesékek” („csúnya mese”, Burány Béla kifejezése), azaz szókimondó, dévaj mesékkal jelentkezem. A mesék forrását a különféle internetes oldalakon, lapokban, vagy élőszóban keringő viccek adták. Igazán sok efféle vicc terjed közzájón, ám többségükben mára nem a hagyományosan értelmezett erotika, népi huncutság, pajzanság található meg, hanem modern korunk vulgáris, vagy épp profán hangja terjed. Ezeket igyekeztem elkerülni válogatásomkor, s csak azokat vettem „kezelésbe”, melyekben még megtalálható a hagyományos felfogás a népeletről, a szerelmi életéről, illetve a férfi-nő kapcsolatáról. Olyanokat tehát, amiken érződött a „szülőjük”, kitalálójuk életöröme, egyszerű, lényegre törő kifejezőmódja, élettapasztalata, igazsága. A mesék több „tesztelésen” estek át, sok ismerőssel, barátal olvastattam el jó néhányat, mielőtt a kötetet megszerkesztettem volna. Egyöntetű véleményük az volt, hogy egyáltalán nem megbotrántoztatóak a mesék, nem pornográfak, s talán önök szerint is sikerült elkerülnöm azt a csapdát, hogy csak öncélúan használjam a szavakat, illetve hogy azok káromkodásnak tekinthetők legyenek. Remélem, „csak” csúnya meséknek fogják tartani írásaimat, s a kifejezőmódban önnön hétköznapi kifejezőmódjukra is ráismernek.

Tapasztalatom szerint az emberi lét tele van ezerféle kapcsolattal, titkolt szerelemmel, érzéki testiséggel, nehezen viselhető kényszerekkel, elnyomott vágyakozásokkal, értelmetlen tabukkal. Ezért megértő vagyok másokkal, Önökkel szemben is, ha esetleg megbotlanának. Mert Önökről, rólunk, emberekről szólnak ezek a történetek! Hisz' ilyenek vagyunk!

(Részletek a kiadás előtt álló könyv bevezetőjéből.)

A bosszú...

No, vót eccer valamék faluba egy igen huncut ember. Vót annak háza es, meg abba asszonya es, de vót annak egy szomszédasszonya es, aki után állandóan ette a feketefene. Úgy kívánta aztat az asszonyt, hogy mán csak ha reánézett es, tizenkettőt mutatott a nagymutató az óráján, ha nem lett vóna ilyenkor kéznél a saját felesége, hát verhetette vóna a faszát a maga kezivel lefele. No, hát hogy férhetne ahhoz az asszonyhoz mán hozzá, merhogy igencsak őrizte aztat a férje, merhogy látta az a kanok pofáján az indulatot a felesége irányába, hát vigyázta es miatta! Dugva tartotta, na! De az asszony es hűséges típusu vót, annak se kellett idegeny sodrófa. Még, egyelőre. No, ezen törte a fejit állító napokat a mi emberünk, oszt csak reájött a megódásra, huncut vót, oszt kitanálta. Hát!

No, eccer, mikor észrevette, hogy a szomszéd mán elment otthonról, fogta magát, oszt átállépett a szomszédasszonyához.

– Képzeje csak, szomszédasszony! Mostan hallottam a faluba, hogy a maga ura, meg az én feleségem... hát hogy összefeküdtek. Na!

– Nem lehet a! – hitetlenkedett a szomszédasszony.

– Hát penig sajnos igaz! Mán az egész falu eztet beszéli, szégyellem es magamat miatta, hogy a feleségem így elkurvult, oszt hogy pont a maga urával! Mi ketten bezzeg utójárja szerzünk rulla tudomást, mer mán csak ilyen hazug ez a világ! Lássa!

– Hát, ha ez igaz, akkor megölöm azt a disznó uramot! – mondta a hírbe megcsalt feleség.

– Mán csak haggya, szomszédasszony! Nem kell ebbül akkora ügyet

csányini! Aztat javasolom inkább magának, bosszujjuk meg a rajtunk esett sérelmeket, oszt tegyük összevne münk es amink van!

No, a megdühödött feleség még egy kicsike unszolásra béatta a derekát, ha az ura hűtlenkedett, akkor minnek maradjon tovább mán ű hűséges. Lehánta magáru a gúnyát mind az asszony, mind az ember, oszt megtették. Megbosszulták! Hát úgy megjáratta a brummogóját a szomszéd a szomszédasszony nagybőgőjébe, hogy még az atyaisten es hallotta a vonója szőrinek sercegését! Mikor mán jól kibosszulták magukat, pihentek egy fertályórát. Közbe a reászedett asszony csak monta a magájét, hogyaszonygya hát ez a hála, hogy ez ideig hűséges vótam? Tuggya mit, szomszéd? Bosszujjuk meg mégeccer magunkot! No, előkerült újfent a sodrófa, oszt úgy megdógoztatta azt a nyújtódeszkán a szomszéd, hogy mán a végin lisztezni es kellett, hogy foroghasson rajta! Miután másoccor es megbosszulták, az asszony továbbra se bírt megnyugodni. Mán pezsgett a vére!

– Hát szomszéd! Tuggya mit? Bosszujjuk meg harmaccor es! – Tán teccett annak az asszonymnak a szomszéggya fasza, tán e vót néki a második, mit életibe látott, tán természetesebb es vót, mint az urájé, vagy csak jobban forgatta a szomszéd, affenese tuggya, de annyira kívánta mán azt az asszony, hogy csak na! No, a szomszédnak mán a lelkesedése kezdett le-lelohadni, de azér csak-csak belement a dologba harmaccor es, oszt esment bétette a lécét a satuba, oszt fűrészeltek. Dóguk végeztivel esmét pihentek egy kicsinkét, de mán az asszony csak monta a magájét, csak dult-fult tovább.

– Nohát az a disznó... no, csak jöjjön haza! Adok én néki hűtlenke-

dést! Kitekerem a nyakát! Megölöm, vaj mittom én, hogy mit es csányok véle! – Végül a szomszédhoz fordulva kibökte:

– Tuggya mit, szomszéd? Bosszujuk meg negyeccer es ezt a fertelmes sérelmet! No, a szomszédnak mán elfogyott a patroja a pisztolyából, lehorgasztotta a fejit, osztaszonygya, ne haraguggyon, szomszédasszony, de én mán nem haragszok az urára!

No, így vót. Vagy nem így vót? Nem tuggya azt senki, de hogy a világon minden sérelmet megbosszulnak eccer az emberek, a mán csak bizonyos!

A csúnya jány...

No, ez a történet mán igencsak mostanság jáccódhatott le, merhogy régebber se elem nem vót, se olyan nagy hijány a férfijakbul. Akatt régen a csúnya jányak es kérője, nem úgy mint mostanság, ebbe a válogatós kurvavilágba!

Vót valahun egy csúnya jány. Csak az arcát rondította el a Teremtő, egyébiránt megvót annak mindene, amire csak egy férfiember ácsingózhat, vót két szép mellye, szép homlokos cunája, a fara se vót lapos éppen, szóval éppenhogy megfelelő lett volna, csak hát az a pofa! Azok a szemek, s ahogy azokval nézett vót! Hát azt egy férfiember sem bírta vón nappal elviselni, csak a sötétbe! No, ez a csúnya jány bément eccer a városba, oszt betért egy kereskedésbe, oszt bévásárolt. Hogy mit? Mingyán kiderül! Eccer az apja reányította a szobaajtót, oszt mit látott, hát éppen a sunáját döfölte a jány valami szerkezetvel, ami zúgott es, meg rezgett es, de kinézetre akárcsak egy fasz, az es lehetett vón. Hátte micsinyálsz, te jány! Hát tuggya

édesapám, amilyen csúnya vagyok, nem jut nékem szerető, se férj, hát ezvel a szerkezetvel teszek kedvemre magamnak. Mostan vettem nemrég a városba! Hát! No, hümmögött egy sort az öreg, de tutta aztat nagyon jól, hogy nagy dolog a vágyakozás, üt es ette a penész a jó meleg pina után, mikoron mán ágaskodott a fasza, hát reá hagyta a dógot a jányra. Még tán örült es egy kicsikét, hogy egyébiránt egésséges ez a jány. No, teltek a napok, múltottak, mán csak az azoknak a szokásuk, oszt eccer, mikor hazagyütt a munkából a jány, hát mit es látott! Hát ott ül az apja a konyhaasztalnál, oszt borozik éppen. Két pohár előtte, az egyik mán üres vót, a másik még tele. E még nem lett vóna furcsa, de az a valami, az a rezgő, zúgó városi szerkezet es ottan izgett-mozgott előtte az asztalon. Hát kend, édesapám, maga meg micsinál? Hát csak megihatok egy pohár bort a vejemmel! Nem? – válaszolt az öreg. Hát így esett, hogy vej állott a házhoz, oszt még es csak ketten vótak abba. Nagy a világ sora, nagy a vágyakozás, oszt ki kell aztat elégíteni, akárhogy es!

A fizetés...

Eccer, még az ántivilágba, nem a régebberbe, hanem a múltkoriba vót eccer egy falu, s abba vót egy téjeszcsé. Ottan dógoztak a helyijek, túrták a földet, ganyéztak a riskák alól, de vót es annak mindnek új gatyája, pendelye, egynek se láccott ki a seggepartya! Hát, tehetőssek lettek idővel, na! Itten, ebbe a téjeszcsébe dógozott a Jóska bácsi es, meg a fijatal Mariska es. No, Jóska bácsi eccer kiment a mezőre valami okkal, hát ott kapálgatott a Maris es a többivel, oszt ahogy hajladozott a Maris, hát csak úgy ringott annak a

kerek fara, csak úgy rengett annak a szép nagy csecse, hát igencsak megkivánta az öreg Jóska bácsi. Mán csak ilyen kívánósak a férfinépek es! Gyere csak, te Maris, mennyünk csak férre egy kicsikét, hította el a többijektül, oszt ment es az, mán csak kíváncsi vót, mit es akarhat az öreg. No, te Maris, adok néked egy ezrest, ha megfoghatom azt a szép kerek csecsedet. Végül es, nincs abba semmi rossz, gondolta a Maris, oszt kötélnek állt. Simogassa a mellyit az öreg, oszt ahogy simogassa, érezte, hogy mán kezd ágaskodni a sudribunkója, hát ujfent megszólalt. Te, Maris, adok én néked ötezret, ha levetkőzöl itt a bokrok között nékem. Hát, mi bajom lenne belülle, hogy csórén lát az öreg, látott úgy mán más es, gondolta magába a Maris, oszt le es hányta magáru a cókmojkját, oszt ott illegtette magát Jóska bácsi előtt. Deszép es vót az a Maris, hajják! Valóba jó csecses, faros vót, épp igenyös. Hámán ekkorra a Jóska bácsinak akkora lett a sodrófája, hogy meg lehetett vón gyúrni azval egy levelestésztát, mán igencsak feszegette a kívánság az öregget, hát újra csak megszólalt. No, te Maris! Adnék én néked tíezret, ha itt a bokrok között jól mögbaszhatnálak én tégedet! Hát mit szólsz te ehhez, he? Hát kárt a pinácskamba mán nem tehet az öreg, gondolta a Maris, aztat mán bójáratta a Feri meg a Gyuri, hát ráállott a dologra, oszt hanyatt vetette magát, oszt hatta, hogy az öreg jól megjárassa a köpcijét a cunijába. Oszt bé es tette a Jóska bácsi, oszt úgy megforgatta abba, hajják, hogy majcsak ott ütötte meg a guta az öregget a jóságtul! No, meglütte, oszt kifizette Jóska bácsi a Marist, oszt ment es a dógára.

No, eccer tanálkozik a Maris a téjzcsse elnökivel, oszt kérdi tülle az elnök, te, Maris, hát megkaptad-é a

fizetésedet? Há' miféle fizetést, hajja kend, kérdeett a Maris vissza. Hámán csak ne idegesiccs, te, hát a Jóska bácsival küttem ki a határba a minapba néked, hát aztat. Ja, aztat? Hát azt megkaptam! No, rágyütt a Maris, hogy reá lett szedve, hogy ingyér baszott a Jóska bácsival. No, azér nem busult, hajják, mermán csak néki es kedvére vót a dolog, hát máskor es elmenne a bokorajjába a tűző nap elől a Jóska bácsival! Főleg, ha a fizetésit es kihozná egyuttal esment az öreg!

A kéz...

Vót eccer egy ember. Világélettyibe fával dógozott, fíreszelt, baltázott, fúrt-faragott, mindent megcsányt az, olyan ügyeskező vót, hogy csak na! Osztán épp az ilyet szokta az élet es bántani, hát eccer a szallagfűrészvel levágtta vót a karját. Épp a jobb karját. De olyan szerencsétlenül, hogy még a csont es szilánkokba lógott abbul kifele, rossz vót még reánézni es. No, felszerszámozták a lovakot, oszt bémentek véle az ispotályba. Jó, hogy ide jöttek énhozzám, monta az orvos, épp egy kísérletet végzek ilyen esetekre. S mivel a maga keze széjjel van roncsolódva, hát valaki másét kell viszavarnom helyette. No, épp vót egy halott, de nő vót a lelkem, oszt ugyi a keze ép vót, hát aztat levágták rulla, oszt felvarrták ennek az embernek a rossz keze helyire. No, hazament, gyógyulgatott, dógozgatott es. Eccer osztán vissza kellett mennyen az orvosho, oszt kérdi tülle az orvos, no, mogya csak, hogy szuperál az új keze? Hát nincs es azzal baj, drága doktor úr, úgy dógozok én azval, akár a régivel. Fíreszelhetek, faraghatok, baltázhatok egész álló napokat, akkor es jól működik. Bírja. No, lássa, ennek igen-

csak örülök, monta az orvos, szóval a műtét es sikerült, oszt a beteg es túlélte. No, oszt van-e még valami ehhez hozzátennivalója búcsuzóul? Hát csak annyi, hajja doktor úr, ha huggyozni menek, oszt véletlenségbul ezvel az új kezemvel fogom meg a faszomot, hát az istennek se akarja elengedni! No, lássák, mindenféle munkát végezhet asszony es, ember es, de azért vannak olyan dógok, miket csak az asszonyok tudnak igazán! Példújul markot fogni.

A kotlós...

Vót egy falu, s vót egy jány, s vót egy legény es. Szegény falu vót, hát mindenki igyekezett öszvetenni amilye csak vót, no, így került egybe a jány a legényvel. Mivel a legény vót a szegényebb, ű ment a jányho lakni.

Meg es kapták a kamarát szobának, bétettek egy kisdikót, oszt jó vót. Abba az üdőbe mindennek tuttak még örülnyi az emberek, hát űk es örömmel vótak. Hejj, de sokat dönögött a kisdikó azok alatt éccaka, hejj, de sokat búttak azok még nappal es a szénába, szalmába, kutyaóiba!

No, ahogy mondom, a kamarát kapták szállásul a fijatalok, merhogy annakidejibe nem vót csak egy szoba, konyha, kamara a házba, így építettek. Hát oszt ha mán kamara, hát a jány annya az ű dikójuk alá ültette a kotlóst a tojássaira, hogy kiköccse, hogy pizsék legyenek azokbul, mire gyün a kikelet. Ült es az a kotlós szépen csendbe a dikó alatt a kaskába, oszt csak kötött, csak kötött. Ezek meg csak gyaktak, csak gyaktak. De hogy! Hát úgy, hajják, hogy eccer egy éccaka öszverogyott a dikó, mán a se birta a strapát alattuk, oszt a deszkája mind szétnyomta azokat a kukókat, miken a kotlós kotlott.

Hejj, a nagy hangoskodásra felköttek az öregek es, bészalattak a kamarába, hogy felmérjék a kárt, de az ifiembert s az ifiasszonyt es úgy leteremtették hajják, hogy alig győztek szégyenkezni ottan csórén. Hát hogy es lehet úgy pinázni hajják, hogy a tojások es öszvetörjenek? Azokra vigyázni kell! Hát nem?

A német...

Valahun a nyugati határon állott egy falu. Kapós vót ez a falu az idegenyeknek, oszt rengeteg német kötözött bé ide. Ha mán békötöztek, hát bé es rendezkettek alaposson, oszt otthon es érezték magukat. Nagynéha össe es szürték a magyarokkal a levet azok, de csak az asszonyokkal a férfijak, s a férfijakval az asszonyok. Értik, ugyi!

No, így eshetett, hogy eccer az egyik gazda mikor hazament a trágyaszórásbul, hát lássa ám, hogy a felesége hegyibe fekszik egy csóré német, oszt aggya neki istenessen. Gyakta, na!

No, aszmongya nagymérgesen a gazda a feleséginek:

– Asszony, hát nem lássa kend, hogy bassza kendet a német?

– Hát mongya meg maga néki, hogy szájjon le rullam.

– Hát én nem tudok németül, te. Hát te es tudod eztet, hát hogy mondanám én meg néki?

– No, ha dajcsul nem tud kend, hát csak haggya, hagy basszon! Majcsak abbahaggya ha megunnya!

Oszt csak gyaktak tovább, ott a gazda szeme előtt. No, mikoron elfolyott a német magja, hát leszállott az asszonyrul, oszt odébbállott, haza, a maga kaszállójába.

Lássák, lássák, az asszonyok mindig jobban tuggyák, hogy mikor mit

es kell tenni. Ha meg nem tuggyák, csak haggyák, hogy meglegyen. A se rossz, ha nékik es jó!

A per...

A világnak az egyik végibe, ahun magyarok es laktak, állott egy falu. Oszt abba a faluba vót egy ház, oszt abba a házba élt egy legényke az édesannyával. Olyan tizenöt éves elmúlt forma vót a legényke, félt es az anyja, mi lesz mán úvéle, ha ez a legény a jányok után kezd futkosni, oszt itthaggya majd valami luvnya miatt ütöt a szegénységbe, meg a házba egyedül. Aztat szerette vóna, ha valami gazdag jány habarodik az ű fijába, oszt az köti be a fejit neki. A legény es ezt szerette vóna, de mán csak nem vót rest, oszt érezte mán a pinaszagot, oszt teccet es az a szag néki. Hát hogyne teccett vóna, mikor mán úgy ágaskodott a fasza éccaka, alig bírta kiverni a bunkós fejbüül az indulatot. No, ki-kiszökött a szomszédék jányához, a Marcsához sötétedés után, oszt úgy eldöngette azt a szénapadláson, hogy az istállóba es bógtek a marhák bánattyukba! Teccett a jánynak a móka, oszt egyre csak kívánta a fütyköst, mindaddig, míg eccercsak észrevette, hogy úgymaratt. Békapta a legyet. No, bé es jelentette a legény az anyjának, hogyaszonygya, édesanyám, mán a Marcsa úgymaratt, de mán én csak el nem veszem ütöt, ha pinát nem es látok esztán sose, nem akarok én a szomszéd Andrásgazda szógája lenni! No, egyetse búsuujj, fijam, majd én aztat eligazítottam! Átballagott az Andrásgazda hozzájuk, osztaszongya, no, te legény, ha baszni tuttál, hát most vállaljad es, oszt vegyed el az én jányomat, a Marcsát, ne maraggyon falu csúfjára megesve! Nem veszi ez,

monta az anyja, hájszen még csak pucája van ennek, nem fasza, mivel baszott vóna! He? Hát ha nem megy szép szóval, majd a bíró elé viszem a dógot, monta Andrásgazda, oszt úgy es vót. No, az asszony felfogadott egy nagyszájú menyecskét, a Bözsét, hogy tericcse az ügyüket a bíró elé, mer ű nem tudott vót jól beszélnyi ilyen helyeken. Meg es jelentek mindahányan a bíró előtt, oszt Andrásgazda elmonta a panaszát. Hát igaz ez, te legény, hogy mijattad hasas a Marcsa? Mondgyad csak! – kérdezte a bíró. No, megszólalt erre a Bözse, dehogy igaz, bíró uram, hát csak bika kellene ezeknek a tehénhe, azért tanálták ki eztet a történetet, meg új szóga a házho. Hát! Hámán csak te baszogattad a Marcsát a szénapadláson, monta Andrásgazda, vagy aztat es eltagadod? Eltagaggya hát, hájszen fűszállal nem lehet zsákot varrni, monta Bözse, oszt hogy szemléltesse igazát, elővette a legény faszát, oszt elkezte szapulni a bíró előtt, hogyaszonygya, hát nem lássa kegyelmed, pösörő e még, nem fasz. Oszt csak morzsolgatta a bíró előtt a legény faszát, meg a monyát es. No, eccercsak érzi ám a legény, hogy baj van! Odasúgta hát a Bözsének, jaj drága Bözsenéném, ha tovább morzsolgassa a faszomot, elvesziccsük a pert! De mán késő vót! Hát felállt neki, bizonyítva vót a dolog. No, ha a legény fasza fel nem állott vóna, az én mesém es tovább tartott vóna!

A vasút elé...

Élt eccer egy szegényasszony s annak vót egy ura, de mán aztat a perzekutorok eccercsak elfogták, rabláncra fűzték, osz bévítették a megyeji börtönybe. Hogy mér? Hámer csak szegény vót, oszt innen es, onnan es

lopogatott, hogy a két pulyának legyen mit a vakaróra kennyi. Űlt es a szegényember, üldögélt a börtönybe, dógozgatott es egy keveset, mikor mit, oszt egy kis pénzmagot es összevegyűjtött a szabadulására, merhogy haza mán csak vonatval kellett utazni, ha nem akart napokat gyalogolni étlen-szomjan. No, kiebrudalták egy hajnalon a börtönybül, de még előtte kikapta a szabadulóancuját, meg a pénzbeli járandósságát. Fel es ült az első vonatra, oszt haza es ért szerencsésen a falujába. De hajják, mán az ucca végin hallaccott, hogy buba van a házába. Bément hát végül, oszt körbeugrált a két nagyobb pulya, meg az asszony es. Hát mégescsak messzirül, meg nagysokára gyűtt meg! No, egéséséges vót mindahány, e mán némileg megnyugtatta, de a buba nyávogása csak-csak a szívin ütötte.

– Te, asszony! Mongyad csak, honnan van ez a harmadik pulya? He? – kérdeszte, merhát csak szerette vóna tudni, hájszen másfél évet raboskodott s ette a rabkenyeret s verte oda-be a faszát. No, az asszony se vót egy elveszett bárán, oszt meg es magyarászta.

– Aztat mán csakis a maga szerencsétlensége hozta! Mer mikor magát elvitték, ittmarattam fillér nekül, két éhes szájjal. Úgy el vótam keseredve hajja, hogy kimentem a vasútho, oszt reáfekűttem a sínekre, lesz ami lesz, majcsak belevág asszonyi húsomba a vonat, s megóggya minden gondomot, bajomot.

– No, oszt hogy lett ebbül gyerek, te?

– Hácsak úgy, hajja, hogy a pályamester elébb gyűtt, mint a tehervonat!

No, lássák, az asszonyi okosság minden helyzetbe kiájja a próbát, mer most es csak annyi történt, hogy meg-

nyugtatta vót a férjit, aki még hálás es lett, amért nem hagyta cserbe a két éhes szájját. Megoszt a kakukk es összevissza tojik, de mégescsak felnevelődik a kölke!

Add a kezembe...

A vashegyen es túl, de az üvegen innen élt eccer egy királykisasszon. Olyan minden hájjal mekkent vót mán, a korosabb szógálójányok mán felvilágosították, hogy mi mire való rajta, a lovászfijúk bėjáratták amit bé lehetett, hát ismerte mán a dürgést. No, eccer kihirdettette az apatyával, hogy férjhe menne. Öreg vót a király, várta mán ű es aztat az üdőt, oszt ki es doboltatta szertesét, hogy gyöhethnek a kérők. Gyöttek es azok szépen sorba, de mindbe tanált a királykisasszon hibát a próba alatt, hát elmarta űket a palotátul.

No, eccer jelentkezett egy szegény legény, a hetedik falubul. Gondolta, egyélete, egyhalála, ű mán csak próbát téssen, s ha nem leszen szerencséje a királylejjánnal, hát akkor mi van? Majcsak tanál más asszonnakvalót természetnag furijára. Mer jól megtermett furija vót annak hajják, királyhoz illendő méretvel.

Bément a palotába, jelentkezett a királykisasszonnál, s meg es kezdődött a próba.

– Mennyünk, sétájjunk egyet! – monta a királykisasszon. Általmentek a tündéerkerten, elmentek a csilingelő aranyalmafék alatt, eccercsak odaértek egy ezüstpatak partyára. No, fogta a királykisasszon, oszt levette a kacsójárul az arangyürűjit, oszt béhagyította a patakba.

– Vedd ki, s add a kezembe!

No, nem kellett a legénnek kécer mondani, mánis megódotta a ha-

rizsnájja elejit, kivette természetes nagy faszát, oszt a királykisasszon kezibe atta. Hatta a gyűrűt a fenébe, hájszen az vót a királykisasszonnak rengeteg, de ami a kezibe való vót, a mán csak-csak nálla vót.

– Látod, te szegénylegény, az eddigi kérők mind a patakba ugrottak, csak te tudtad elsőre, mire vágyok.

Így esett, hogy király lett a legénybűl, s máig es forgassa a kargyát, mikoron arra vagyon szüksége a feleséginek! Forgassák magik es serényen, mer lehet gyűrű, meg ezüstpatak, meg aranyalma, de mind mit se ér, ha berozsdál a furi, vagy ha üres a bödöny.

Azt én nem tudom...

Éldegélt eccer egy gazda, a János gazda, s vót annak egy szűz leánya, a Julis. Vigyázott es János gazda arra a jányra, akár a tiszta búzára! Nevelgette, takargatta, dugdosgatta a kanok elől, akárcsak a búzát es a verebek elől. Szép leány vót egyébiránt a Julis, szépen kerekedett mán ahun kellett, az arca es, akár a kelő hód, ollan kerek s fényes vót.

No, eccer messzi mezőre ment János gazda dógoznyi, s mikoron elvégezte a dógát, hazaindult. Hát hajják, mit lát a szekérrül, mikoron elérte a sajáttját! Egy szénarakásnál éppen a szomszéd fija, a Feri gyakta az ű szerelmetesen szép szűzleányát, a Julist. Felvót a Julisnak a szoknyája senderítve a nyakába, oszt reáfeküdütt a szénára, a Feri meg csóré segvel állott fölötte, oszt csak nyomta, csak nyomta neki befele egyre a makkosát. A Julis meg, hajják, még örült es neki, mán ha hihetünk a hangjának, merhogy igencsak sikkongatott, kaccharászott közbe. Hijjnye, hogy a teremőuristen

tegyen titeket ide meg oda! Na várjál csak, te Feri, belerondítottál a vetésembe míg itthon nem vótam, de ha mosmán nem veszed el az én jányomat, olyan pert akasztok a nyakatokba, hogy arrul kódultok!

Perszehogy a Feri nem akarta elvenni a jányt, nem nősülni akart az, csak baszni, oszt ha mán megvót a baszás, a többi nem érdekelte. Máncsak ilyen a férfiember! Ha fijatal, ha öreg!

No, elment a mi gazdánk egy pápaszemes prókátorhoz, s elmonta annak a baját, de mán csak úgy, ahogyan ű tutta, háthogy a szomszéd fija, a Feri mögbaszta az ű szűz leányát a szénakazalnál, s osztán mosmán akkor vegye es el.

– Gazduram, ilyen szavakkal nem lehet az esetet a tekintetes bíróságon előadni, ott nagytekintélyű emberek es ülnek vala, akik nem szeretik a közönséges, durva paraszti beszédet vala. Magának aztat kell mondanía vala, hogy szemtanúja vót annak, amikor a szomszédék Ferije elővette a hímvesszejét vala, s béhelyezte a maga Juliskájának szűz szeméremajkai közé vala, és látta, hogy ezáltal nemileg közösültek vala. Érti vala?

– Értem én prókátor uram kérem, hogyne érteném, bízza csak ide, nem lesz ott hiba a beszédemvel!

No, eljött hát a tárgyalás napja, a bíró felkérte a János gazdát, mongya el, mi a panassza.

– Hát kérem, az úgy vót, hogy mentem haza a mezőrül, s látom ám mán messzirül, hogy a szomszédék Feri fija a szénakazlam tövibe elővette azt a hímesnagy faszát vala, béhelyezte az én Julis jányom szemérmes nagy szűz pinájába vala, s bár a prókátor úr azt állítja, hogy némileg közösültek vala, én tisztán láttam, hogy eccerűen csak basztak vala! Hát kértik megdorgállani s reávenni a Ferit,

hogy ha mán így esett vala, vegye el a Julist, vala!

No, lett es erre kacagás a bíróság-
gon, de hogy s mint döntöttek, aztat
én mán nem tudhatom. Egy bizonyos,
a Julis még ma es kijárogat a kazal tö-
vibe. Hát ha ott esik jól nékije, na!

Bakarasz...

Vót eccer nékünk egy királynénk,
hogy mi vót a neve? A fene se tuggya
mán, de az bizonyos, hogy szerette a
magyarokat. Főleg a katonákat. A jóó
keménfaszú magyar vitézeket! Azok
vigyázták az estéjit, az iccakáit, ott ál-
lottak azok a szobája ajtaja előtt, oszt
oda bé egy kanegér se mehetett vón
a tuttuk nélkül. Strázsáltak serényen,
oszt mikor vicketett a felséges asszony
lika, hát aztat es megvakargatták. Sor-
ra béverték neki, osztán kiűzték belőle
a fenenyavaját. Mer nagy nyavaja a hi-
jány, de aztat csak akkor tuggya meg
az ember, ha néki es hijányzik valami.
No, eccer megént csak vicketett a fel-
séges királyasszony felséges lábaköze,
oszt sorra béhivatta az ajtónálló kato-
nájit. Válogatott nagyfaszú legények
vótak azok mind. A békerülés közájuk
csak úgy vót lehetséges, ha a faszuk-
kal emelték vót köszönésre a kalapju-
kat a felséges asszony előtt a szem-
lén, merhoggy azokat személyessen
válogatta ki a sokaságbul. No, bé es
mentek azok hozzá, oszt úgy helybe-
hagyták, úgy mögbaszták, hogy annak
még a könyve es kicsordult. Oszt nem
vót elég neki még asse. Sorra, sorra,

egyre csak gyakták, csak gyakták, oszt
mégse múltott a vicketése. No, szólí-
totta a vitézkapitányt, hogy asszonygya,
vitézkapitány uram, mán mindegyik
ajtónálló magyar katonája kidült mel-
lőlem, hát mosmán vagy maga gyön
be vélem, vagy idekűd valakit, de sep-
tibe! Mindegy akit, csak bírja vélem az
iramot! No, mivel mán ú es vót eccer
odabe a hálóba, hát megiramodott a
vitézkapitány, szette a lábát, általment
a huszárlaktanyába, oszt kérdezi ottan
az első uttyába kerülő katonát, no, fi-
jam, mongyadcsak, néked mekkora
a faszod? Merhoggy tutta, a felséges
asszony csak a méretereseket szereti.
Hát, nékem egy bakarasz, monta a
csendesen, de asztat én úgy kezelem
hajja kend, nem lesz abba semmi hi-
ba. No, akkor gyere! Azzal elvitte a
felségesasszon elejibe. Jaj, felséges
asszonyom, életem-halálom kezedbe
ajállom, ennek a katonának csak egy
bakarasz a faszja, de bévallása szerént
aztat úgy kezeli, hogy hiba nem lesz.
No, jöjjön hát! – monta a felséges as-
szony. Oszt bé es ment véle a hálóba,
oszt hajják ám a katonák odaki, hogy
hajnalig döngette az a katona a ki-
rályasszon alatt a baldahinyos ágyat.
No, reggel felé kitekint egy merő
csatakossan a felséges királyasszony,
hívassa a vitézkapitányt, oszt mon-
gya néki. Hajja-e kend, vitézkapitány
uram, hát ez a katona csak az átmé-
rőjit vallotta bé magának a faszábull!
No, így esett, hogy eccer ebbe a bú-
bánatos életbe úgy megvakartatott a
felséges pinája, hogy... estig es bírta
gyakás nélkül!

A Cédus Művészeti Alapítvány és a Napút folyóirat 2008. évi kiírásának közel félezer pályázója közül igen sokan jelentkeztek több vagy igen terjedelmes munkával; elbírálásukkal az ígért határidőre a szerkesztőség tagjai elkészültek. A közlésre elfogadott próza- és drámaszövegeket valamint verseket jövő februári humorszámunkkal bezárólag folyamatosan tesszük közzé a pályázat logójával megjelölten vagy füzetmelléleteinkben.

PRÓZA

- **Kelemen János** • Egy lány 1966-ból
- **Kő-Szabó Imre** tárcanovellája
- **Kunfalvi András** háborús visszaemlékezése
- **Kutas József** elbeszéléseiből
- **Papp Dorottya** egyperceiből

DRÁMA

- **Elmer István** színpadi játéka
- **Király Judit** hangjátéka gyerekeknek
- **Kis Tamás** klasszikus drámája
- **Papp Kincses Emese** groteszk színpadi játéka
- **Pásztor Bertalan** bohózata

VERS

• Ádám Tamás	• Móra Regina
• Árvai Ferenc Ödön	• Nyírfalvi Károly
• Bartosné Nagy Ágnes	• Pálfy Ágnes
• Benkő Ágnes	• Szabolcsi Erzsébet
• Bozsoky Erika	• Szlamka Zsófia
• Csiki András	• Takács Tímea
• Deres László	• Zámbori Mária
• Erdélyi Tea	

Részletek közlésén túlmenően (esetenként megfelelő szerkesztői megmunkálás után) füzet vagy könyv formájában is kiadhatónak találtuk, a Napkút Kiadóra bízva megjelentetésük útjának egyengetését, az alábbi kéziratokat:

Bence Erika nagytanulmánya

Frömmel Gyula kisregénye

Kun János Róbert fordítása Julia Kristeva esszéiből

Petz György kisregénye és prózáiból

Szalai Lajos fordításában Siegfried Lenz novellafüzére

A Cédus Művészeti Alapítvány nívódíjasai 2008-ban:

Bence Erika A MINDIG MÁSRRA MUTATÓ MŰFAJOLVASÁS
(A vajdasági magyar történelmi regény a XX. század utolsó évtizedében)
című dolgozata

és **Kiss Tamás** MÉDEIA című drámája

Minden pályázónak köszönjük, hogy műhelyünket munkájukkal megkeresték. Sokat olvastunk. Merítettünk. Fel is fedeztünk. További alkotó kedvet kívánunk! (A szerkesztőség)